

КРАВЧИНЯ з ПАРИЖА

Зміст

1. Камінь	31
2. Зубочистки	22
3. Тальк	29
4. Мило	42
5. Вага	55
6. Аспірин	81
7. № 5	97
8. «Мис Діор»	114
9. Арніка	131
10. Піщет	157
11. Лак для нігтів	171
12. Брегва	184
13. Снодійно	202
14. Попурі	222
15. Дзеркало	232
16. Підводка для очей	248
17. Віде	265
18. Контрацептиви	279
19. Шприци	296
20. Накладні вій	307

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

21. «Тайленол»	327
22. Сонцезахисний крем	346
23. Зволожувальний крем	359
24. Поміда	373
25. Засіб для зняття макіяжу	387
26. Олії для ванни	403
27. Оголеність	418
Подяки	428
Про авторку	431

1
Катина

1998

Що, вже час, моя мила? Я зазіваюся. Мабуть, уперше застрагла, і ні, не через погоду – Нью-Йорк ніколи не надихає в листопаді, навіть у свої найкращі дні. Річ не в тім, що цьогорічні зимові колекції такі темні й безформні. Просто я не можу придумати, що б таке одягнути. Не дивуйся так, моя любо. Я можу обрати одяг на вечерю в Білий дім або на показ мод чи зустріч директорів, але всі ці події блякнуть порівняно з важливістю нижньої зустрічі.

Вудь ласка, лишися, моя любо. Це мене заспокоїть – і ця зустріч вплине й на тебе. Можливо, навіть змінить наш життя. Однак є ще дещо, із чим я маю розібратися передусім. Вудь ласка, залиш ті папери. Така моя воля, я просто їх перевіряла. Мені тільки шістьдесят три, і найближчими п'ятьма роками я не збираюся помирати! Але ти знаєш, я маю бути до всього готова, і, як уже казала, ця зустріч для мене важлива.

Тобі ж відома історія цього будинку, чи не так? Бдине, чого ми не зміювали під час ремонту, – це ванна кімната. Я ще ніколи не зустрічала бізнесмена, який не рахував би кожного пенні. Люди, які самі заробили свої статки, не схильні розкидатися грошинами. Вудь-який мій вибір зумовлений, звичайно, моїм стилем, але більшою мірою – розумінням структури, матеріалів і їхнього протиначезжя. Хай то дизайн одягу чи розміщення

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

або чогось іще, передусім потрібно вибрати правильний матеріал. Знатися на тканинках і матеріалах, їхніх скляних і слабких сторонах – ось у чому полягає майстерність. Правильний вибір матеріалів для ванни створить правильну атмосферу.

Знаєш, про що я? Про ванну, повністю обладану мармуром. Насправді це італійський стиль, і не лише тому, що я сама звідти, але й тому, що індійський мармур дуже пористий і його дуже важко відполірувати до блиску, тож, попри свою унікальну красу, він зовсім не підходить для ванни з робочого погляду. Хороший дизайн пошлює красу матеріалів із їхньою практичністю. Цей мармур одночасно водонепроникний і красивий – лише погляни, як він виграє живими відтінками рожевого, червоного, сірого й білого, що перетікають один в один. Довелося докласти чимало зусиль, щоб дістати цей досконало білдо-рожевий мармур Арабеска Оробіо Россо. Ти навіть не уявляєш, скільки зразків і на скільки складах я передвинулася, щоб знайти екземпляр саме такого кольору. Надалі ніщо не змусило б мене ризикнути зіпсувати цей мармур, переносючи нагору, тож він залишився тут. Він не такий, як матеріал для ванни нагорі, – там я узялася щось величніше й стриманіше. Уся суть полягала в тому, щоб показати, що містер Двеймс Мітчелл – не якийсь там поєр чи задавака, а пан, що має смак. Про вибір мармуру Каррера не могло бути мови – уся ця білизна в одній кімнаті? Це все одно що купити одяг от-кутор заради марки, а не дизайну, крою чи тканини. Так чинять люди з грошима й без смаку.

Не можу зібратися докупити. Нервую. Мені недобре. Заходь, заходь. Що я розповідала? Точно: «Вреччя Свєчїат» – ось що я обрала для ванни нагорі. Це гладкий бежевий мармур зі акрапленнями та хвилями білого, бузкового й рожевого. Так само як добираєш потрібний камінь для кахля чи тканину для

сукні, надаєш значення своєму вигляду для зустрічі. Якщо це ділова зустріч, я вважаю на те, наскільки хочу привабити чи справити враження. Якщо прагну вразити своїм діловим талантом і впливом з порога, то одягну «Діор» або «Ів Сен-Лоран». Якщо волю зробити більший акцент на творчому й дизайнерському підході, обираю одяг від «Домаре». Або ж якщо хочу звабити жіночністю, а потім вразити бізнесовою хваткою, то доберу щось від «Шанель». Усе це мені звичай вадяться легко, але не сьогодні.

Моя люба, це дівано, але чи бачила ти колись, щоб я не знала, що надягнути? Я ніколи раніше не думала, що в мене надто багато речей. Проблема в тому, що я так відчайдушно прагну справити потрібне враження, що навіть не знаю, із чого почати. Звичай, моя люба, я починаю з тканини, саме з тканини – цього я навчилася, щойно узаклисе за свою першу викройку. Той самий крий уздовж чи впоперек щоразу створюють іншу модель. Тканина має свій особливий сенс: бавовна асоціюється з літом, а літо – з відпочинком. Льон схожий з бавовною, але з ним більше морозок потрібно бути достатньо впевненою, щоб не зважати на складки. Вовна асоціюється із зимою, затишком і захистом від холоду. Шовк пасує до будь-якого сезону й завжди означає рожки і багатство. А щодо нейлону та поліестеру, то нейлон був створений для панчів і для того й годиться.

Я залишила дім (де, за збігом обставин, не було душі і ми купалися лише раз на тиждень, у неділю, перед церковною службою) фактично з порожніми руками. Зі мною була тільки стара потерта валіза та два комплекти одягу й білизни. Із цього, а також із тяжкої праці й таланту, почалася мої творівна. Тож тепер кожного божого дня я захожду до ванної кімнати й запитую себе: «Який мені сьогодні мати вигляд? Кого я маю

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

зустріти? Чого досягнути?». Спочатку я роблю заміску й макіяж, потім – одягаюся і вже після цього, створивши ідеальний образ, готова виходити в люди та представляти себе в найліпшому вигляді. Я не залишаю свій стиль на волю випадку – я сама чудова порадиця для дівчат.

Мені пощастило: похвалення хорошої фігури, забуття манер і виправки від «Діор» дають мені змогу мати гарний вигляд майже в усьому. Інакше й бути не може – я елегантна навіть у джинсах та футболці. Бо коли в тебе є стиль, неважливо, що ти вдягаш. Але сьогодні? Навіть не знаю, що було б доречним, що підійшло б.

Маю розповісти тобі історію. Доюгу історію. Мою історію. Тільки тоді я знайму, що вдягти та як підготуватися. А ти мені допоможеш.

Звичайно, усе почалося з моєї мами, бо все починається з наших батьків. Мені знадобилося багато часу, щоб зрозуміти, що люди інколи чинять неправильно, навіть божаючи найкращого, і саме незалежні наслідки їхніх учаньків залишають у дитячому серці негладкий слід.

Це не якась там вигадка – у дитинстві ми справді бідували. У 30-х роках ХХ століття Італія була бідною країною, і мешканці Альп мали дуже мало грошей. Більшість працювали найманими фермерами. Катівони на ліжках і прогулянки тоді ще були справою майбутнього, а в Врессені – торговому містечку в головній долині, що вела до Мерана та Боцена, найбільших міст у Паденому Тіролі, – ще навіть не було іграшкового магазину. Там можна було лише побачити невеликий вибір іграшок у закутках магазину одягу. В Оберфалсі ми бавилися хіба що іграшками з дерева, які майстрували фермери довгими зимовими вечорами.

Коли мені було вісім, мама подарувала мені на Різдво розмальовану дерев'яну ляльку. На ній не було одягу, але для моєї дачної уяви вона була прекрасна. Я постійно нею гралася й назвала її Елізабет на честь маленької англійської принцеси, чий батько щойно став королем. Тоді я вже зміла шити та в'язати. Цього ми всі навчалися рано – не заради хобі, а як необхідних практичних навчочок. Тож я збирала шматочки старих серветок, кухонних рушників і клаптиків одягу й сідала ввечері, коли мама вже не кликала допомогти їй у гасклясі, щоб великими штиками пошити для своєї п'яльової принцеси гардероб. Зараз важко уявити, якими незграбними були мої перші вироби, але на той час вони мені подобалися. Я зробила ляльці сукню з мереживним топом зі старої серветки. Також пошила їй бавовняну білизну, зігнала шкарпетки, які, щоправда, не трималися на ногах, і кардиган. Коли з місцевої газети «Доломіттен» стало відомо про майбутню коронацію бельки Єлизавети, я порізала блакитний шарф із жовтими квіточками, який шов у комплекті до моєї сукні, і зробила для ляльки доюгу святкову накидку.

Я тримала іграшку лише вдома, але з часом почала брати її з собою: спочатку до церкви, а потім носила в наплічку до школи. Лялька ледь туди поміщалася – з одного боку стирчали краски її ніг, – але я відчувала, що майбутній принцесі теж потрібно поводитися. Минув лише тиждень після трагічної коронації короля Ангелії, і я вже показувала своїй подрузі Інгрід Штімгфл, як принцеса Єлизавета крокує за своїм батьком. Ми з подругою думали, чи можемо якось привнести їй накидку хутром – тиждень тому батько Інгрід приніс додому крола для печені, й вона подумала, що його хутро може згодитися. Доки я розгладжувала поділ принцесини накидки, Інгрід щось розповідала, але потім замовкла на півслов'я й зазмерла, обернувшись до мене через плече. Я обернулася теж.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Позаду мене працює Руді Рамсоєр, здоровецький, як дядько, для своїх тринадцяти. Гарний, з блискучими волоссями і блажливими очима, він непрохвано пишався тим, що його батько був найбагатшим чоловіком у місті й шурином мера, герра Грубера.

– Du, Götz! – гукнув до мене Руді – і чим це ти бавишся? – іронічно спитав він, зробивши до мене крок.

– Лялькою, – відповіла я, спокійно дивлячись на нього. Я звикла до таких іроній.

– То це лялька? – загігикав він і озирнувся, чи, бува, хтось не спостерігає. – Шматок дерева, та й усе.

Руді був більший за мене; йому не стільки була потрібна моя лялька, скільки хотілося мене позаймати. Такий самий погляд я бачила в очах свого п'яного батька й навчилася триматися від нього подалі:

– Вона моя, – сказала я нарешті, зробивши крок назад. – І я тебе не боюся, ти просто йди!

– Це принцеса Єлизавета! – мовила Інґрід Штімпф. – Дуже мила, але не надто розумна дівчина.

– Отже, принцеса Єлизавета, – Руді потягнувся взяти, але я міцно притиснула її до грудей. – Дай-но глянути, – тихо загарчав він, по черзі розгинаючи мої пальці й стискаючи їх своєю долонею.

Забравши ляльку з моїх рук, він повернувся й пішов геть.

– Якщо хочеш її повернути, то завтра зробиш те, що я скажу.

Інґрід зарюмсалася. Мої руки посмугували біло-червою сліди від хватки Руді, з якою він видирав ляльку. Я закусила губу. Він не змусить мене плакати.

* Хулган (нім.). – Тут і далі, якщо не вказано інакше, постоїтькові примітки перекладачки.

Наші батьки не надто багато часу проводили з нами. Мама керувала гасгхаусом – єдиними баром-рестораном в Оберфальсі. Працювала вона дуже багато (гадаю, це та хороша звичка, яку я успадкувала від неї). Батько був розпусний такою мірою, як мама – терплячою. Коли бар був відчинений, мама працювала, але була привітна (божа ми всі знали, що відволікати її від куховарства не варто). Здавалося, що вона розпочиналася в усіх цих ритуалах і процесях нарізання, натирання й перемішування. Вула в її руках якось медитація, за якою я любила спостерігати.

Того дня, коли я забігла на кухню зажекана й спантеличена, вона готувала кнедлі. Перед нею кутюво лежав узораний черствий хліб, і величезним ножом вона різала його на маленькі шматки. Судячи зі стадії приготування, можна було фактично визначити час: певно, була третя.

– Мамо, – непевнено звернулася я до неї, одночасно нервуючи, що загубила ляльку і що відволікаю її.

Лезо ножа ходило туди-сюди.

– Мамо! – гукнула я голосніше.

Вона обернулася до мене, розрізаючи черствий хліб.

– Я зайнята.

З моїх очей струменіли сльози.

– Руді Рамсоєр украв принцесу Єлизавету!

– Кого? – запитала мама після довгої, нібито байдужої паузи.

– Мою ляльку. Ту, яку ти подарувала мені на Різду.

Вона відклала ніж і подивилася на мене:

– То забирай її.

– Мамо, але йому тринадцять. Він більший за мене.

– Розо, це просто лялька, а я надто зайнята, – відповіла вона, знову беручи ніж.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>